

‘Ze moeten niet de overhand krijgen’

Op een zonnige, maar wat koude middag praat ik met Inte van der Tuin (26) op een terras.

De bovenstaande uitspraak komt niet van haar, maar is de titel van haar afstudeerscriptie. En deze gaat over de Pijp: de kijk van Amsterdamse Oude Pijpbewoners op hun ‘veryuppende buurt’. Als geboren en getogen Amsterdamse die al 34 jaar in de Pijp woont, ben ik ook geïnterviewd door Inte. Ik vond het leuk om hieraan mee te werken, ook omdat Inte dit goed deed en het resultaat mag er wezen. Ze is nu afgestudeerd in Culturele antropologie en sociologie der niet-westerse samenlevingen. Zijn de Pijpbewoners soms toch een exotisch volkje? Ik wil er alles over weten.

Je hebt tijdens je onderzoek mij van alles gevraagd, nu wil ik van jou weten waar je vandaan komt.

Ik ben geboren en opgegroeid in Utrecht in een middenklassenbuurt. (Ik moet inwendig een beetje lachen, Inte is nog een beetje met haar onderzoek bezig.) En ik ben in Bilthoven naar school gegaan. Mijn ouders wilden niet dat ik

school ging met een klein stenen schoolplein en dus werd het de Kees Boeke school. Het prettige aan die school was dat het heel ruim opgezet was met een groot grasveld en een kinderboerderij. Ook de filosofie van de school sprak mijn ouders aan. De omgang tussen docenten en leerlingen was niet zo hiërarchisch en er was veel aandacht voor werken met je handen en creativiteit.

Na mijn middelbare school ben ik een half jaar in Ghana geweest. Twee jaar eerder heb ik met mijn ouders in Afrika een rondreis gemaakt en omdat dit veel indruk op mij had gemaakt, wilde ik er graag opnieuw heen. Ik heb in Noord-Ghana vrijwilligerswerk gedaan in een weeshuis en daarna rondgereisd.

Daarna aan de studie in Amsterdam..

Ik ben begonnen met de bachelor geschiedenis en daarnaast deed ik als bijvak (minor) antropologie. Hoewel antropologie mij vanaf het begin interesseerde, had ik na mijn tijd in Ghana moeite met het feit dat je andere mensen analyseert en hierdoor in mijn

beleving in zekere zin boven hen gaat staan. Omdat ik na het schrijven van mijn scriptie voor geschiedenis het idee had dat ik meer zou leren van de master antropologie en onderzoek doen onder mensen dan van opnieuw het archief in duiken, ben ik toch overstapt naar antropologie. Mijn geschiedenis-scriptie ging over de Nederlandse feministe Esther Welmoet Wijnaendts Francken-Dijserinck (1876-1956). Ze schreef allerlei brieven (tussen 1911 en 1914) tijdens reizen in verschillende werelddelen. Die geven een aardig beeld van hoe zij aankeek tegen de ‘exotische mens’ en het feminisme in die tijd. Nu loop ik stage bij het project ‘Nieuw West Open’, dat aandacht besteed aan het zestig jarig bestaan van de Westelijke Tuinsteden. Er worden zestig weken lang allerlei activiteiten georganiseerd waarin kunst en broedplaatsen, architectuur, ondernemers en bewoners centraal staan.

Waarom koos jij de Pijp als onderwerp voor je scriptie? Je woont zelf in de Kolenkitbuurt..

Mijn vriend woont hier in de 1e Jan van der Heijdenstraat, dus ik ben regelmatig in deze buurt. Ik kende de buurt wel maar de inwoners eigenlijk niet. Toen ik ervoor koos om onderzoek te doen in een buurt in Amsterdam, dacht ik eerst aan een migrantenbuurt. Daarover was echter al vrij veel geschreven en ik had weinig zin in het aanhoren van allerlei negatieve PVV-achtige verhalen. Een gemengde buurt als de Pijp leek me interessanter. Ik vroeg me af wat voor houding de ‘oorspronkelijke’ Pijpbewoners hadden tegenover later ingestroomde bewoners, zoals alloch-